

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoCsp/40/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2316208234
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2316208234.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Hýbelovej a členov Mgr. Fedora Benku a Mgr. Kataríny Arnouldovej, v spore žalobcu: OTP Banka Slovensko, a.s., Štúrova 5, Bratislava, IČO: 31 318 916, zastúpeného splnomocnencom: Roman Kvasnica a partneri s.r.o., Žilinská cesta 130, Piešťany, proti žalovanému: Z. Z., nar. XX.X.XXXX, bytom H. XXX, o zaplatenie 378,16 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 7. januára 2020, č.k. 30C/206/2016-144, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi vyčíslený úrok vo výške 215,07 eur a 28% úrok ročne zo sumy 378,16 eur od 29.4.2016 do 6.5.2018, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšnej časti zamietnutia žaloby napadnutý rozsudok p o t v r d z u j e.

II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov tohto konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom určil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 378,16 eur, úroky vo výške 104,94 eur, úroky z omeškania k 28.4.2016 vo výške 7,52 eur, poplatky vo výške 55 eur, úroky z omeškania 1% ročne zo sumy 378,16 eur od 29.4.2016 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), žalobu vo zvyšnej časti zamietol (výrok II.) a rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania na súde I. inštancie a na súde II. inštancie v rozsahu 100% (výrok III.). Z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že žalobca sa žalobou zo dňa 3.5.2016 domáhal na žalovanom zaplatenia sumy 378,16 eur s príslušenstvom a trov konania a to titulom nedoplatku zo zmluvy o rýchlom spotrebiteľskom úvere pre obyvateľstvo č. 0260 3003 11 RSU. Podaním zo dňa 15.1.2018 zbral žalobca žalobu v časti uplatnených vyčíslených úrokov vo výške 6,55eur späť, žiadal konanie zastaviť. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol prvýkrát rozsudkom zo dňa 25.1.2018, č.k. 30C/206/2016-77 tak, že konanie v časti o zaplatenie sumy 6,55 eur zastavil a vo zvyšnej časti žalobu zamietol z dôvodu, že žalobca neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k uplatneným nárokom. Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol odvolací súd uznesením zo dňa 20.8.2019, č.k. 11Co/196/2018-121 tak, že rozsudok v napadnutej zamietajúcej časti a v časti náhrady trov konania zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie, keď bol názoru, že súd prvej inštancie svojím postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva. Žalobca nemal pred súdom prvej inštancie žiadnu možnosť spoznať názor súdu a prípadné jeho pochybnosti ohľadom presvedčivosti žaloby, v dôsledku čoho nemohol účinne realizovať procesné práva, ktoré mu podľa zákona prislúchajú. Nemal možnosť ani dôvod nejasnosti súdu vysvetliť a nemal možnosť ani žiadny dôvod produkovať dôkazy na podporu svojich tvrdení, ktoré nepovažoval za sporné. Odvolací súd ďalej uviedol, že pokiaľ súd prvej inštancie považoval úver za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu absencie náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 písm. c), k), tak odvolací súd sa s týmto názorom nestotožnil. Po vrátení veci súd prvej inštancie

vec opätovne právne posúdil a to podľa § 497 Obchodného zákonníka, § 52, § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a podľa § 151 ods. 1 CSP. Vo veci nariadil pojednávanie na 7.1.2020, na ktoré sa nedostavil žalobca, ktorý neúčast' ospravedlnil, súhlasil s konaním v jeho neprítomnosti. Žalovaný neúčast' neospravedlnil, súd preto vec prejednal v neprítomnosti strán. Súd postupoval v intenciách rozhodnutia odvolacieho súdu, podľa ktorého, zmluva o rýchlom spotrebnom úvere pre obyvateľstvo zo dňa 6.5.2011 je uzatvorená v súlade so zákonom č. 129/2010 Z.z. a preto sa v ďalšom konaní zaoberal len nárokom žalobcu na uplatnenú istinu, úroky, úroky z omeškania, poplatky. Žalobca si uplatnil nárok na zaplatenie istiny 378,16 eur, ďalej nezaplatený úrok k 28.4.2016 v sume 326,56 eur, sumu 7,52 eur ako nezaplatený úrok z omeškania k 28.4.2016, sumu 55 eur poplatky a ďalej si uplatnil bežný úrok 28% ročne zo sumy 378,16 eur od 29.4.2016 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 1% ročne zo sumy 378,16 eur od 29.4.2016 do zaplatenia. Súd mal preukázané, že medzi stranami sporu bola uzavretá zmluva o rýchlom spotrebnom úvere pre obyvateľstvo dňa 6.5.2011, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanému úver vo výške 427 eur, ktorý žalovaný riadne nesplácal. Súd tak považoval žalobu v časti zaplatenia istiny s príslušenstvom za podanú dôvodne len sčasti. Zistil, že žalovaný si svoje zmluvné povinnosti riadne a včas neplnil, následkom čoho žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru ku dňu 7.4.2014, o čom informoval žalovaného listom zo dňa 20.3.2014. Po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, žalovaný ďalšie úhrady nevykonával. Žalovaný bol v konaní nečinný, tvrdenia žalobcu nepoprel, preto ich súd považoval za nesporné a návrh považoval za dôvodný v časti uplatnenej úverovej istiny vo výške 378,16 eur, v časti zosplatených a neuhradených zmluvných úrokov vo výške 104,94 eur do zosplatenia (teda ku dňu 7.4.2014), úroku z omeškania vyčísleného žalobcom k 28.4.2016 vo výške 7,52 eur a poplatkov vo výške 55 eur. Preto v tejto časti žalobe vyhovel. V časti zmluvného úroku v sume 215,07 eur (od zosplatenia do 28.4.2016) a následne vo výške 28% ročne z nezaplatennej istiny 378,16 eur od 29.4.2016 do zaplatenia súd návrh žalobcu ako nedôvodný zamietol. Konečná splatnosť úveru bola v zmluve dohodnutá ku dňu 6.5.2018. Žalobca však v zmysle zmluvných dojednaní pristúpil k zosplateniu celého úveru skôr, k 7.4.2014, následkom čoho sa stal celý úver vrátane príslušenstva predčasne splatným. Je nesporné, že úverový vzťah spočíva v poskytnutí peňažných prostriedkov a do vrátenia týchto má dlžník platiť úroky. Účastníci úveru si pritom nemusia dohodnúť čas, na ktorý sa úver poskytuje. V takom prípade vzniká právo na úroky až do vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov. Pokiaľ si však účastníci úveru dohodnú úverové obdobie a dlžník poskytnuté peňažné prostriedky do dohodnutej doby nevráti, prichádzajú do úvahy za obdobie od splatnosti úveru úroky z omeškania. Súd pritom vychádzal z uznesenia ÚS IV. 476/2012, v zmysle ktorého Ústavný súd odobril názor odvolacieho súdu, podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. Pri zosplatení úveru veriteľovi vzniká nárok na zaplatenie celej pohľadávky naraz, čo znamená pre dlžníka sankciu v podobe straty výhody splátok. Zosplatením úveru veriteľovi vzniká právo požadovať vrátenie celej dlžnej sumy vrátane zmluvných úrokov do zosplatenia naraz s tým, že pokiaľ dlžná suma nebude v stanovenej lehote naraz uhradená veriteľovi, veriteľovi vzniká nárok na úroky z omeškania. Súd prvej inštancie vzhľadom k uvedenému preto nárok žalobcu na zaplatenie zmluvného úroku od zosplatenia do zaplatenia zamietol. Vzhľadom na to, že sa žalovaný dostal do omeškania s vrátením úverovej istiny, žalobca si uplatnil úrok z omeškania 1% ročne, súd tento nárok na úroky z omeškania od 29.4.2016 do zaplatenia, priznal. O trovách prvoinštančných rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 3 CSP. Keďže žalobca mal neúspech len v nepatrnej časti úrokov, súd mu priznal náhradu trov konania v celom rozsahu 100%.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie v zákonom určenej lehote podal odvolanie žalovaný a to proti výroku II., teda v časti zamietnutia žaloby. Uviedol, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil. Poukázal na ust. § 497, § 502 ods. 1 a § 503 Obchodného zákonníka. Uviedol, že z podstaty úveru ako ceny za užívanie peňažných prostriedkov možno vyvodit', že povinnosť dlžníka platiť úrok trvá až do doby vrátenia úveru. Povinnosť platiť úrok z poskytnutého úveru vzniká tiež okrem uvedených ustanovení na základe zmluvných dojednaní v zmluve o úvere. Nakoľko zmluva o úvere vyhlásením predčasnej splatnosti úveru nezanikla (vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru a odstúpenie od zmluvy predstavujú rozličné inštitúty, ako sa aj uvádza v zmluve o úvere uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným) veriteľov nárok voči dlžníkovi na zaplatenie zmluvného úroku tiež nezanikol a trvá až do úplného splatenia istiny pohľadávky, resp. do zániku zmluvy o úvere. Ďalej poukázal na judikatúru odvolacích súdov vo vzťahu k uplatňovaniu zmluvných úrokov za dobu po splatnosti úveru a to na rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp.zn. 4Cob 146/2013, Krajského súdu v Nitre, sp.zn. 25Co 140/2013. Úročenie spotrebiteľského úveru bežnými úrokmi až do doby vrátenia poskytnutých prostriedkov priamo upravoval aj zákon č. 258/2001 Z.z. a nepriamo ho predpokladá aj zákon č.

129/2010 Z.z. ako lex specialis pre oblasť spotrebiteľských úverov, v ktorých sa uvádzalo, že spotrebiteľ má povinnosť uhradiť úrok len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia, to bolo v pôvodnom zákone a v súčasnom zákone § 13 ods. 3 uvádza, že dlžník je povinný zaplatiť veriteľovi istinu a úrok z tejto istiny odo dňa, keď sa spotrebiteľský úver začal čerpať, až do dňa splatenia istiny. Zároveň poukázal, že rozhodovacia prax prvostupňových súdov je vo vzťahu k rozhodovaniu o úrokoch po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru nejednotná. Navrhol rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. zmeniť tak, že žalovanému určí povinnosť zaplatiť žalobcovi do troch dní od právoplatnosti rozsudku sumu 215,07 eur a 28% úrok zo sumy 378,16 eur od 29.4.2016 do zaplatenia.

3. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - strana sporu (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia ústneho odvolacieho pojednávania, preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je v podstatnej časti dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je tak potrebné v napadnutej časti zmeniť.

4. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp.zn. 30C/206/2016 bolo určenie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi nespustenú istinu úveru 378,16 eur, nezaplatený úrok 326,65 eur (ku dňu 28.4.2016), nezaplatený úrok z omeškania ku dňu 28.4.2016 7,52 eur a poplatky 55 eur, bežný úrok vo výške 28% ročne zo sumy 378,16 eur od 29.4.2016 do zaplatenia a úrok z omeškania vo výške 1% ročne zo sumy 378,16 eur od 29.4.2016 do zaplatenia a nahradiť žalobcovi trovy konania v plnom rozsahu.

5. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým zamietol žalobu v časti vyčísleného úroku vo výške 215,07 eur (úrok od zosplatenia 7.4.2014 do 28.4.2016 a po právoplatnom zastavení konania v časti 6,55 eur, t.j. 326,56 eur - 104,94 eur - 6,55 eur) a úroku 28% ročne zo sumy 378,16 eur od 29.4.2016 do zaplatenia.

6. Odvolateľ odvolanie zdôvodnil tým, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods. 1 písm. h) CSP]. Pod právnym posúdením je potrebné rozumieť činnosť súdu, pri ktorej sa zo skutkových zistení vyvodzuje právny záver a aplikuje konkrétna právna norma na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov sa jedná vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových zistení vyvodil nesprávny právny záver.

7. Základnou právnou otázkou, ktorú bolo potrebné riešiť v odvolacom konaní s poukazom na odvolaciu argumentáciu uplatnenú žalobcom, bola otázka existencie a výšky nároku na zaplatenie zmluvného úroku po predčasnom zosplatení úveru.

8. Súdna prax bola dlhodobo pri riešení tejto otázky nejednotná, pričom z rozhodovacej praxe súdov pretrváva nesúlad v riešení otázky možného priznania zmluvných úrokov po predčasnom zosplatení. Jedna kategória rozhodnutí zmluvné úroky po zosplatení úveru nepripúšťa a priznáva len úroky z omeškania. Druhá skupina rozhodnutí kumuláciu zmluvne dohodnutých úrokov a úrokov z omeškania po predčasnom zosplatení úveru pripúšťa. Tretia skupina rozhodnutí pripúšťa kumuláciu dohodnutých úrokov a úrokov z omeškania obmedzene, iba do výšky, akú by pri riadnom plnení povinností žalovaný na dohodnutých úrokoch zaplatil.

9. Po prvýkrát k tejto otázke okrajovo zaujal stanovisko Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení, sp. zn. 6 Cdo 113/2018 zo dňa 30.07.2019, keď v závere rozhodnutia upriamil pozornosť odvolacieho súdu na rozsudok Súdneho dvora v spojených veciach C-96/16 a C-94/17 zo dňa 07.08.2018, v ktorom uviedol, že cieľom úrokov z omeškania je sankcionovanie za nespĺnenie povinnosti dlžníkom platiť úver v lehotách stanovených v zmluve, odradiť dlžníka od omeškania pri plnení jeho povinností a prípadne nahradiť veriteľovi škodu, ktorá mu vznikla z dôvodu omeškania s plnením peňažného záväzku, zatiaľ čo bežné úroky (úroky z poskytnutého úveru) majú naopak funkciu odplaty za poskytnutie peňažnej sumy zo strany veriteľa až do jej zaplatenia. Z týchto záverov tak vyplýva nielen záver o nároku na bežné úroky až do skutočného splatenia úveru, ale aj záver o možnosti kumulácie bežných úrokov a úrokov z omeškania.

10. Priamo k tejto otázke sa vyjadril Najvyšší súd SR vo veci sp. zn. 5 Cdo 42/2020 zo dňa 16. júna 2020, keď dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinnosti dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Poukázal na to, že zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka, či zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru, pričom Obchodný zákonník, ani Občiansky zákonník, nemodifikuje moment trvania záväzku platiť úrok, ani jeho výšku v prípade omeškania dlžníka s platením úveru ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplatneniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinností profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania. Najvyšší súd ďalej poukázal na to, že zosplatnenie je inštitút slúžiaci ochrane veriteľa, podstata úverového vzťahu a jeho existencia zostáva zachovaná, veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za ne dohodnutá odmena, záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Pre spotrebiteľa je však nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny a dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny, jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, to znamená, že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere.

11. S názorom prezentovaným v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 5Cdo/42/2020 zo dňa 16.06.2020 sa následne stotožnili i ďalšie senáty dovolacieho súdu (napr. sp.zn. 2Cdo/115/2019, 8Cdo/237/2019, 8Cdo/135/2020, 9Cdo/24/2020, 8Cdo/221/2019, 2Cdo/241/2019, 5Cdo/46/2020), v dôsledku čoho možno tento právny názor ohľadom predmetnej právnej otázky považovať za ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu.

12. S prihliadnutím na to, že súd prvej inštancie vychádzal z odlišného právneho názoru, jeho rozhodnutie v napadnutej časti vychádza z nesprávneho posúdenia veci.

13. Z obsahu spisového materiálu vyplynulo, že strany sporu dňa 6.5.2011 uzavreli zmluvu o rýchlom spotrebiteľskom úvere pre obyvateľstvo č. 0260300311 RSU, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver v sume 427 eur s dojednanou výškou úrokovej sadzby 28% ročne a dojednaným dátumom konečnej splatnosti úveru 6.5.2018.

14. S prihliadnutím na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zamietnutia žaloby vo zvyšku podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi dojednané zmluvné úroky v sume 215,07 eur od predčasného zosplatnenia úveru 7.4.2014 do 28.4.2016 a následne úrok vo výške 28% ročne zo sumy 378,16 eur od 29.4.2016 do 6.5.2018, teda do zmluvne dojednanej konečnej splatnosti úveru. V rozsahu, v ktorom sa žalobca domáhal zaplatenia úroku z úveru aj za čas po zmluvne dojednanom termíne konečnej splatnosti úveru, t.j. po 6.5.2018, tým, že sa domáhal zaplatenia úroku z úveru neobmedzene až do zaplatenia, bolo dôvodným v tomto rozsahu, teda vo zvyšku zamietajúci výrok podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

15. O nároku na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a v konaní, tak prvoinštančnom ako i odvolacom, úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov celého konania v plnom rozsahu, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

16. Uvedený rozsudok bol v senáte prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).